

[Marie Hjelmer.]

Jeg giver den ærede socialdemokratiske Ordfører Ret i, at det er et stort Ansvar, der her lægges paa Justitsministeren, og at det i høj Grad afhænger af, hvordan Justitsministeren og hans Hjælpere ser paa dette Forhold, om Bestemmelserne vil faa effektiv Betydning. Jeg kan kun ønske, at Kontrollen maa blive udøvet med fornøden Bestemthed, men jeg vil gerne henstille til den højtærede Minister, om han ikke kunde gaa ind paa, at Rigsdagen fik Lejlighed til at følge lidt med Hensyn til de Bemyndigelser, som bliver givet, om han ikke kunde tænke sig at ville give Rigsdagen en Redegørelse for de Bemyndigelser, der i Aarets Løb bliver udstedt.

Maa jeg dernæst sige et Par Ord angaaende Affattelsen af nogle af Paragrafferne. Det forekommer mig, at den Form, § 5 har, er adskilligt svagere end den, § 1 har. I § 1 staar der ganske klart, at det er forbudt uden Tilladelse af Justitsministeren eller den, han dertil bemyndiger, at indføre eller tilvirke Skydevaaben m. m., men i § 5 staar der, at Justitsministeren kan udstede Forbud mod Indførsel, Erhvervelse eller Overdragelse til andre af skarpe Vaaben m. m. Hvorfor er der egentlig denne Forskel, denne lidt svagere Form i § 5? Kunde man ikke faa givet denne Paragraf den samme Form som § 1, baade for Stykke 1 og Stykke 2's Vedkommende?

Endvidere vil jeg gerne henstille, om man ikke ogsaa i § 5 kunde faa indført et Forbud imod, at indkaldte Soldater bærer Vaaben i deres Fritid, naar de har Udgangstilladelse. Der er virkelig ikke megen Mening i, at disse Soldater spadserer rundt med lange Sabler eller med Dolke, og jeg kan ikke tænke mig andet end, at det vilde være behageligt for dem at blive fri derfor; naar man f. Eks. ser en Soldat cykle med en lang Sabel hængende ved Pedalen, kan man ikke værge sig imod at synes, at det dog maa være meget ubehageligt for ham. Jeg ved det ikke, men jeg tror ikke, at Soldaterne er forpligtede til altid at bære Sabel, ogsaa naar de ikke er i Tjenesten. Jeg kunde tænke mig, at Hensynet til, at det ser saa umaadelig flot og mandhaftigt ud at bære en stor Sabel, kunde være bestemmende for dem; dette forhindrer dog ikke, at det vil være bekvemt for Soldaterne at være fri for

at bære Vaaben. Der er imidlertid en Omstændighed, der er alvorligere end dette Hensyn, og det er den, at Vaaben kan misbruges. Nu er det heldigvis ikke helt dagligdags at se berusede Soldater, men det sker jo dog, og det er netop i Lovforslagets § 7 slaaet fast, at berusede Personer ikke bør være i Besiddelse af Vaaben. Naa, selv om Soldater ikke er fulde, hænder det alligevel af og til, at de kommer i Slagsmaal og trækker blank, og jeg finder, at det vilde være en Beroligelse for den civile Befolkning, om de indkaldte Soldater, der undertiden føler sig noget krigslystne, havde Ordre til at efterlade deres Vaaben hjemme paa Kasernen, naar de skal ud og møre sig. Jeg kan ikke vide, om ikke den højtærede Justitsminister, hvis han skulde være tilbøjelig til det, i Samarbejde med sin Kollega, den højtærede Forsvarsminister, kunde faa denne lille Reform indført.

Jeg glæder mig over, at det i § 6 i Lovforslaget er foreslaaet, at der skal øves Kontrol med Tilvirkning og Opbevaring af Giftgas. Thi selv om det er rigtigt, at der ikke for Tiden her i Landet bliver fremstillet noget af Betydning af denne Giftgas, tror jeg dog, Ministeren har fuldt ud Ret i, at det er rigtigt at være paa sin Post i Tide, for Fremtidsmulighederne paa dette Omraade er ikke hyggelige.

Endelig vil jeg gerne have Lov til at sige, at selv om jeg er tilfreds med, at det foreliggende Lovforslag er fremsat nu, kunde jeg have ønsket nogle flere Bestemmelser optaget deri. Jeg hentyder hermed til det store og vigtige Spørgsmaal om den private Vaaben- og Ammunitionsfabrikation. Principielt mener jeg, at kun Staten burde have Ret til at producere Vaaben og Ammunition, men jeg indrømmer, at det er et Fremskridt, at det i Lovforslaget foreslaas, at Tilvirkningen heraf kun kan ske med Ministerens Tilladelse. Det, jeg imidlertid synes mangler i dette Lovforslag, er et Forbud mod Eksport af Vaaben og Ammunition. Her er ikke en Gang Tale om at føre Kontrol med Udførselen. Hele dette Spørgsmaal om privat Vaabenfabrikation og Eksport deraf blev ført frem i Folketinget under Finanslovdebatten, og jeg har med den største Interesse fulgt de Udtalelser, som blev fremsat der, baade af mit Partis ærede Ordfører og af Rets-